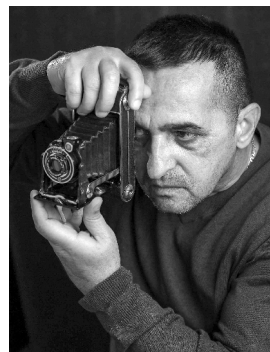

A sad idem

Biografija

SLOBODAN ČAVIĆ Rođen 1961. godine u Beogradu.

Živi i radi u Šimanovcima.

Član je Foto kluba Beograd i Foto saveza Srbije, 2020. je osnovao Foto klub Šimanovci gde je i predsednik kluba. U Šimanovcima 2021. organizuje 1 FOTO SAFARI koji ima međunarodni karakter a održava se svake godine u septembru.

Učestvovao je na preko 500 salona umetničke fotografije u zemlji i inostranstvu i osvojio isto toliko medalja (pod pokroviteljstvom Foto saveza Srbije i međunarodnih fotografskih asocijacija FIAP, PSA, MOL i dr).

2022. je proglašen za naj uspešnijeg autora u FSS sa osvojenih 316 medalja što je po mnogima nedostižan uspeh za dugo vremena. Posедуje međunarodna zvanja:

Exsistence FIAP, Međunarodnog saveza fotografske umetnost.

Excellence EPSA, Photographic Society of America .

cMoL (competitor Master of Light).

Excellence (E.SSP) Sri Lanka.

Artiste (A.NPS) Nicosia, Cypres.

U 2020. svetlost dana je ugledala njegova knjiga pod nazivom „MOJA ZEMLJA“.

„Neki trenuci se dešavaju samo jednom i neponovljivi su ali ne u smislu kadra već u smislu emocija kojim diše taj momenat koji se pretvara u fotografiju.

Ja pokušavam svojim fotografijama da ih zamrznem i pretvorim u večnost tako da oni nastavljaju da žive van vremena u kome su uhvaćeni.“

ФОТО
САВЕЗ
СРБИЈЕ

PHOTO
ASSOCIATION
OF SERBIA

Foto kino video klub
"Rađa Krstić" Sombor

Photo Club of
Sombor - Serbia

1883
ГРАДСКИ МУЗЕЈ
СОМБОР

Bitisanje u vremenu

Izložba fotografija

Slobodana Čavića

MUZEJ PODUNAVSKIH ŠVABA SOMBOR

april 2024.

Deca iz mog sokaka

Bitisanje u vremenu

U konceptu kreacije života koji postaje autorski stav, reakcija, direktno suočavanje sa njegovim esencijalnim trenucima, fotografija igra glavnu ulogu u stopiranju vremena. Posmatranje života sa strane, bez direktnog učestvovanja, ili delovanje na život direktnim učestvovanjem, dilema je koju fotografi često rešavaju, preispituju ili joj se bezuslovno prepuštaju.

Slobodan Čavić je fotograf kreacije, autor koji, poput dirigenta, kontroliše mizanscensa sa kojim se suočava tokom fotografisanja, odlučno ga prihvata kao sredstvo kojim će isporučiti dve suprotstavljene životne priče. Jedna je ona likovna, u kojoj se akteri postavljaju u skladu sa svim onim atmosferskim efektima socijalnog miljea tipičnim za žanr lajf fotografije. Druga je vešto dodeljivanje uloga u kojoj se Čavić afirmiše kao reditelja, onaj koji komunicira sa svojim modelima, saznaje ko su, šta su, odakle dolaze i u skladu sa tim stvara njihove lične karte.

Ono što fotografije Slobodana Čavića donose, u pomenutom kontekstu stopiranja vremena, jeste dalekosežna slika onoga što sudbina, poput kocke, dodeljuje nekim ljudima. Ipak, u načinu tumačenja tog života kod Čavića se primećuje insistiranje na njegovoj optimističkoj strani, čak i kada je jasno da u nekim slučajevima fotografisani nema nikakvog razloga da bude previše zadovoljan onim što je „izvukao“.

U vrlo direktnom osmišljavanju kompozicije Čavić često insistira na omažima koji nas podsećaju na realizam koji postoji u klasičnom žanr slikarstvu u kome se traga za karakterologijom, međuljudskim odnosima, ali i dokolicama koje ukazuju upravo na odsustvo življenja i prisustvo onog boemskog, kafanskog i ponekada raskalašnog odnosa prema radnoj odgovornosti.

Tumačeći život kroz nešto što bi se moglo, u metaforičnom smislu, okarakterisati i kao put kojim plovimo, Čavić je stvorio foto-esej koji ukazuje na povezanost detinjstva i konačnog kraja. Takvi kontrasti otvaraju pitanje doživljaja tema svih odabranih fotografija kao jedan montažni sled koji podseća na dokumentarni film o izazovima, prepuštanjima, nadi i veselju.

Na kraju svega život to i jeste. Pitanje je samo da li ćemo uspeti da ga uhvatimo, zadržimo i konačno, kada shvatimo smisao one čuvene latinske misli „Carpe diem“, prihvatimo činjenicu da smo svi mi uvek bili samo fotografisani.

Petar Jončić, istoričar-umetnosti, FA1

Kad me svi zaborave